

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

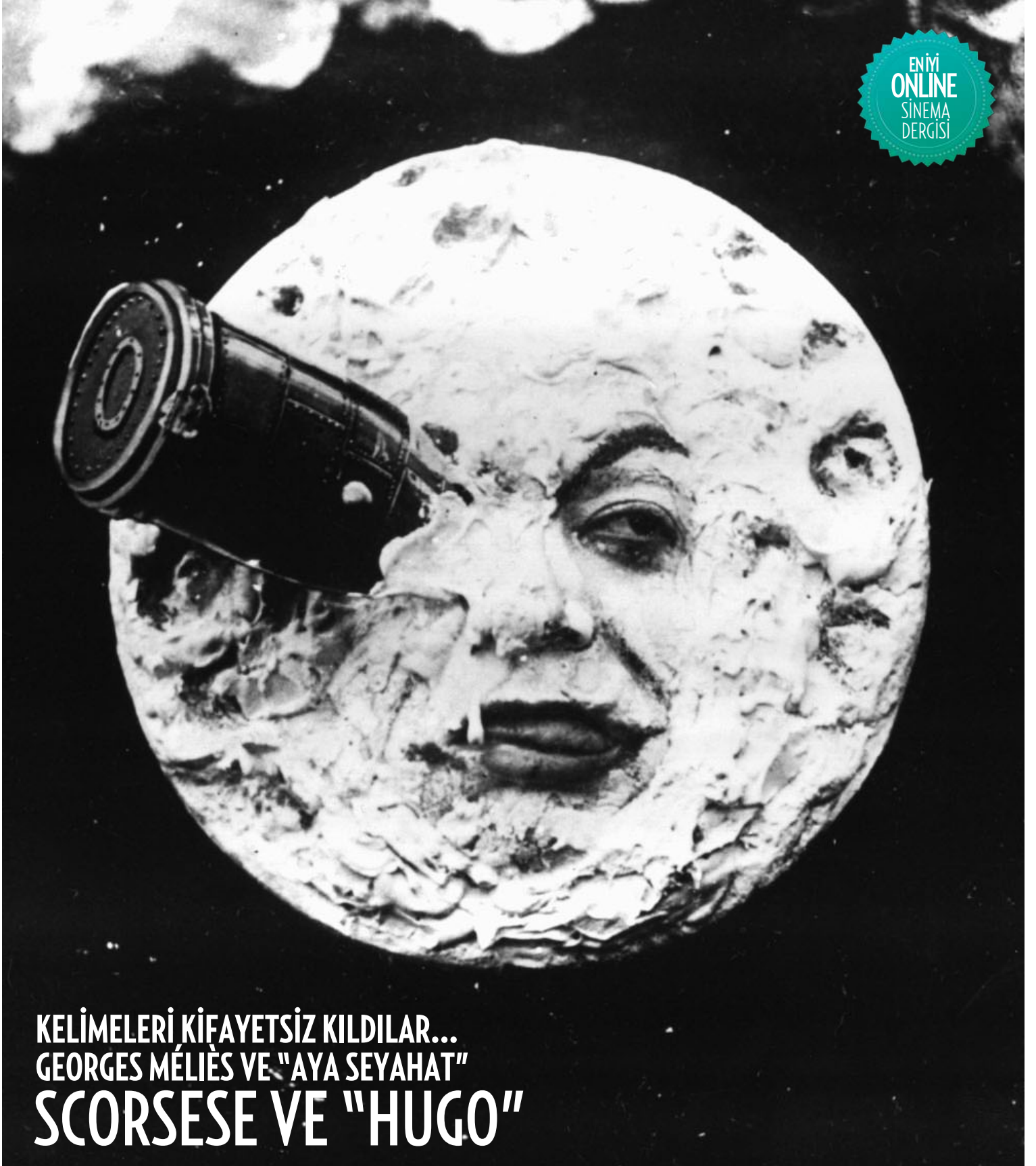
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENİ
ONLINE
SİNEMA
DERGİSİ

KELİMELERİ KİFAYETSİZ KILDILAR...
GEORGES MÉLIÈS VE "AYA SEYAHAT"
SCORSESE VE "HUGO"

ÇETE YİNE BİRLİKTE

**ÇEKİM HATALARI DAHİL OLMAK ÜZERE
OLAĞANÜSTÜ ÖZEL SEÇENEKLER
VE DAHA ÖNCE GÖRÜLMEMİŞ SAHNELER**

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES SUNAR
LEGENDARY PICTURES işbirliğiyle bir GREEN HAT FILMS YAPIMI bir TODD PHILLIPS FILMİ "THE HANGOVER PART II" BRADLEY COOPER ED HELMS ZACH GALIFIANAKIS KEN JEONG
JEFFREY TAMBOR İLE JUSTIN BARTHA VE PAUL GIAMATTI MÜZİK CHRISTOPHE BECK MONTAJ DEBRA NEIL-FISHER A.C.E. MIKE SALE YAPIM TASARIM BILL BRZESKI GÖRÜNTÜ YÖNETMEN LAWRENCE SHER
YAPIM SORUMLULARI THOMAS TULL SCOTT BUDNICK CHRIS BENDER J.C. SPINK YAZAN CRAIG MAZIN & SCOT ARMSTRONG & TODD PHILLIPS YAPIM TODD PHILLIPS DAN GOLDBERG
YÖNETMEN TODD PHILLIPS

www.thehangoverpart2.co.uk

Soundtrack Album on Sony Music Entertainment

WARNER BROS. PICTURES
A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY

tiglon

LEGENDARY
PICTURES

GREEN HAT
FILMS

© 2011 Warner Bros. Entertainment, Inc. Tüm hakları saklıdır.

'VAHŞİ MESİH' ARTIK 'GERÇEĞİN ÖTESİNDE'!

A PAR TOPAR HASIRALTI EDİLMİŞ BİRKAÇ TEKİL ÖRNEK DIŞINDA, TÜRK SİNEMASINDAN KAÇ 'AYKIRI' FİLM sayabilirsiniz? Metin Erksan'ın zamanında anlaşılamamış kimi üslup denemelerini veya seyirciyle hiç buluşamamış Alp Zeki Heper'in 'küskün' yapıtlarını bir kenara koyarsak, galiba bizden hiç 'çılgin' çıkmamış! Ed Wood'dan Tim Burton'a, Jodorowsky'den Buñuel'e, Pasolini'den John Waters'a, Ken Russell'a sayın sayabildiğiniz kadar. Bildik anlatım kalıplarını zorlayan, dinle hesaplaşan, cinselliği en cüretkar şekilde yansıtan, topluma, aileye, düzene, sisteme, ahlaka; kısacası yerleşik olan ne varsa her şeye 'sinema'nın boy aynasından bakan ama en fazla 'çılgin' denilip baş tacı edilen yönetmenler onlar.

İçlerinden Ken Russell, 27 Kasım'da 84 yaşında aramızdan ayrıldı. Televizyonla başladığı kariyerini yine TV işleriyle noktalayan, rejisörlüğün yanına senarist, oyuncu, yapımcı gibi sıfatları da eklemiş bir büyük ustaydı kendisi. 1964'te "Fransız Sosu" (French Dressing; 1964) ile sinemaya adım attı. 1967'deki "Milyonluk Beyin"i (Billion Dollar Brain; 1967) saymazsak, bu 'yaramaz' İngiliz, finalinde iki erkeği çınlıplak güreştirdiği D.H. Lawrence uyarlaması "Aşk Kadınları"ndan (Women In Love; 1969) itibaren asla uslu durmadı. "Yalnız Kalpler"de (The Music Lovers; 1970) Çaykovski'nin eşcinselliğine değindi; "Şeytanlar"da (The Devils; 1971) 17. yüzyılın

kilisesini ve inançlarını didikleli. Sıksıklığıyla ünlü manken Twiggy'yi oynattığı "Erkek Arkadaş"la (The Boy Friend; 1971) modern bir müzikalin görsel ve işitsel açıdan nasıl olması gerektiğinin dersini verirken; beyazperdenin göreceği en acayip müzikallerin (ya da biyografilerin) ön hazırlığını yapıyordu. Nitekim "Vahşi Mesih" (Savage Messiah; 1972), "Mahler" (1974), başyapıtı "Tommy" (1975), "Lisztomania" (1975) ve "Valentino" (1977) ile herkesi afallattı. Müzik, din, insan doğasının karanlığı, ilişkiler en sevdiği temalardı; seks ve cinsellik ise baş tacı... Hemen her filminde karakterleri en azından çıplak gördük; genellikle de cinsel eylemler içerisinde...

İnsanın ruhsal ve bedensel değişimi hakkında en ileri gittiği eseri "Gerçeğin Ötesinde" (Altered States; 1980) oldu. Bu filmin ardından 70'lerdeki parlak günlerini aratsa da yine bir dizi ilginç, cinselliği özgürce öne çıkartan yapıtlar geldi; "Tutku Suçları" (Crimes Of Passion; 1984), "Gothic" (1986) ve sinemaya vedası; "Fahişe" (Whore; 1991)... Son yapıtlarından "Salome'nin Son Dansı" (Salome's Last Dance; 1988), "Beyaz Kurdun İni" (The Lair Of The White Worm; 1988) ve "Gökkuşağı" (The Rainbow; 1989) ise buralara uğramadı maalesef...

Bugün cüretkarlığına imrenerek baktığımız nice filmin yanında, örneğin bir "Spartaküs" dizisi bile cesur sahneleriyle parmak ısırtıyorsa, bunda kuşkusuz Ken Russell gibi geçmişin 'çılgin' ustalarının payı çok büyük. İşin acı tarafı ise ne yazık ki bizim hiç böyle filmlerimiz, dizilerimiz ve de asla bir Ken Russell'imiz olmayacak! 📺

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehannaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, NİL KURAL, EBUR ÇELİKUTUĞ, JANET BARIŞ

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Hugo; Entelköy Efeköy'e Karşı; İntikamın Bedeli (Seeking Justice); Musallat 2; Mavi Pansiyon; Hediye Operasyonu (Arthur Christmas).

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.

20 TRENDEKİ YABANCI

Birkaç gün önce 84 yaşında hayatını kaybeden İngiliz usta Ken Russell'ı anmadan geçmek olmazdı...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Bu hafta gösterime giren Martin Scorsese filmi "Hugo"nun merkezindeki Georges Méliès'nin 1902 yapımı 'öncü' başyapıtını taşıyoruz sayfalarımıza: "Aya Seyahat" (Le Voyage Dans La Lune).

24 ÖLÜM KARARI

17. Gezici Festival'in yolu Ankara, Sinop ve İzmir'e düşecek bu yıl. Filmlerse gene iştah kabartıyor! İşte onlardan 11'lik bir seçki...

28 AİLE OYUNU

Sıkıyönetim (État De Siège); Tanrılar Ve İnsanlar (Des Hommes Et Des Dieux); Kaptan Feza.

34 SAPIK

Hisar Kısa Film Seçkisi 2012; Pera Film'den "İspanyol Sinemasında Gerçekçilik"; New York'lu eleştirmenlerin seçimi; Akbank 8. Kısa Film Festivali; Gezici Festival'de "Dünya Sineması".

HUGO

YÖNETMEN Martin Scorsese

OYUNCULAR Asa Butterfield,

Chloë Grace Moretz, Ben Kingsley,
Sacha Baron Cohen, Emily Mortimer,
Christopher Lee, Helen McCrory,
Ray Winstone, Michael Stuhlbarg,
Frances de la Tour, Jude Law,

Richard Griffiths,

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 127 dk.

DAĞITIM Pinema

Sinemayı sevmenin,
ona hayatını adamanın ne
demek olduğunu
gösteriyor Scorsese, minik
bir ipucunu takip
ederek devasa bir tabloya
ulaşmanın hazzını
nasıl yaşadığını
hissettiriyor "Hugo"yla.

SİNEMA SANATININ KAYIP HAZİNELERİNİ
BULMAK İÇİN 'ÇOK ÖZEL' BİR ÇABA
harcayan Martin Scorsese dışında
herhangi bir yönetmenin elinde 'başka' bir
şeye dönüşebileceğini hissettiğimiz bir film
"Hugo". Brian Selznick'in 2007 tarihli 'resimli
çocuk romanı' (çizgi roman değil ama) "The
Invention Of Hugo Cabret"nin 'ünik' özelliklerini
tastamam yansıtan bu 'aşk dolu' çalışma, yazarın
elinden çıkan desenleri ve metinleri ete kemiğe
büründürürken azami bir özen gösterildiğinin de
işaretlerini veriyor bizlere.

1930'lar Paris'inde geçiyor hikaye...

Babasından kalan tek 'iz' olan bir 'otomaton'u
(basit bir robot diyebiliriz) çalıştırıp geçmişten
gelen bir 'gizem'i' çözme uğraşı içindeki küçük
Hugo'nun Paris garının saatleri arasındaki
serüvenleri tadında 'basit' bir hikayeden
bahsedebiliriz burada. Ancak görünen basitliğin
ardında fazlasıyla derin ve izleyeni 'paramparça'
eden bir yapısı var filmin. Hugo'nun çabalarının
onu götürdüğü yer, belki kahramanımızın hiç
ummadığı bir noktayı gösteriyor, ama bu noktanın
geniş ölçekte daha önemli olduğu da bir gerçek.

Hugo'nun gardaki oyuncakçı dükkanının sahibi
ve onun evlatlık kızıyla yaşadıkları, hikayenin
giderek çözülmesine ve çocuğun saf
beklentilerinin uzağında bir yerlere taşınmasına
vesile oluyor. Otomatonun verdiği ipucu,
oyuncakçının geçmişle ilgili gerçekleri gün
ışığına çıkarıyor. Onun yedinci sanatın
öncülerinden, sinemayı bırakıp inzivaya çekilmiş
Georges Méliès olduğunu öğreniyoruz. 1902
yapımı Jules Verne uyarlaması "Aya Seyahat"ın
(Le Voyage Dans La Lune) yaratıcısı, sihirbaz
kökenli Méliès, tanınmamak için elinden geleni
yapmasına karşın, özellikle Hugo'nun çabalarıyla
deşifre oluyor en nihayetinde...

Brian Selznick'in kitabındaki gibi Ay
görüntüsüyle açılan "Hugo", Scorsese'nin sinema
sevdasını öylesine görünür kılıyor ki, yönetmenin
bu hikayeyi seçmesinin nedenini çarçabuk
anlıyoruz. Bir zamanlar 'sihir'le eşdeğer olan
sinemanın şimdilerde bir 'endüstri' olarak

nitelendirilip, çarkları içinde yığınla yaratıcıyı ezip
un ufak ettiğini hatırlatıyor bize Scorsese.
Sinemayı sevmenin, ona hayatını adamanın ne
demek olduğunu gösteriyor yönetmen, minik bir
ipucunu takip ederek devasa bir tabloya
ulaşmanın hazzını nasıl yaşadığını hissettiriyor.
Hugo'nun saflıkla ivmelenen araştırmasında
kendini bu azimli çocuğun yerine koyuyor bir
bakıma, her daim 'saf' kalabildiğini, sinema içinde
kaybolmayı seçtiğini işaret ediyor.

Scorsese, "Hugo"yla bir devrin kapandığını
ama kapanmaması gerektiğini anlatmaya
çalışıyor. Yedinci sanatın öncülerine saygı
duruşunda bulunuyor birçok sahnesi ve
karakteriyle. Georges Méliès'i merkeze
koymasına karşın, Lumière kardeşler, Charlie
Chaplin, Harold Lloyd, Buster Keaton gibi sessiz
sinema efsanelerine de yer veriyor. Özellikle
Lloyd'un "Safety Last!"ına özel bir köşe açıyor,
Hugo'nun saatlerle ilişkisine de bu film vasıtasıyla
ekstra anlamlar yüklüyor. Hugo'nun, Méliès'in
evlatlık kızı Isabelle'e hediye olarak bu filmi
izletmesiye iyice damarımıza basıyor, sinema
sevdamızı tetikliyor, nefesimizi kesiyor. Buna
benzer o kadar çok sahne var ki bu filmde,
çoğunlukla kendisinden ziyade kitleler için
sinema yapan Scorsese'nin bu kez 'kendisi gibiler'
için çabaladığını görüyoruz. Sinemayı çok sevip
kendilerini bu sanat dalıyla ifade edenlere hitap
ediyor yönetmen, diğerlerine de "Onlar kadar
sevmelisiniz" diyor adeta.

Bu filme dair övgüleri nereye kadar
götürebileceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok!
Devam edelim öyleyse... İzleyiciyle temas halinde
bir hikaye anlatırken, öte yandan da sinema
sanatının 'tepe noktası' hakkında düşünmemizi
sağlıyor Scorsese. Duygusal tonlarını her iki
aşamada da aynı yoğunlukta belirlediği filmiyle
kendini sınırlamıyor yönetmen, "Bu hikaye beni
dağıttı, sizi de aynı şekilde dağıtsın!" demeye
getiriyor. Öyle de oluyor; Hugo'ya, Georges
Méliès'e, Isabelle'e, gar sakinlerine, kaybolan
filmlere ve değerlere, uyuşan 'iyilik' damarımıza,
acınası hafıza kaybımıza, hayatın gereksiz hızına

Karşılığını fazlasıyla almış olsa da 'karşılık beklemeden' duyduğu bir aşk Scorsese'ninki, kelimelere dökülemeyecek, ancak "Hugo" gibi bir filmle dışavurulabilecek.

ve onun es geçtirdiklerine ağılıyoruz film boyunca, her birine farklı boyutlarda...

"Hugo"yu izleyince, hiç kimse Martin Scorsese kadar sinemayı sevemez diye düşünüyoruz ister istemez. Brian Selznick'in de kitabıyla açığa çıkardığı, izleyici tarafından görünür kıldığı bu sevgi, öyle böyle değil, 'katıksız' bir aşk belli ki. Karşılığını fazlasıyla almış olsa da 'karşılık beklemeden' duyduğu bir aşk Scorsese'ninki, kelimelere dökülemeyecek, ancak "Hugo" gibi bir filmle dışavurulabilecek. Ona bu serüvende eşlik eden senarist John Logan, görüntü yönetmeni Robert Richardson, değişmez kurgucusu Thelma Schoonmaker, filmin müziklerine imzasını atan Howard Shore, yapım tasarımcısı Dante Ferretti, teknik-artistik ekibin tamamı ve birbirinden ayıramayacağımız oyuncu kadrosu, hem kendileri hem de insanlık için 'büyük bir adım' atmış

olmanın hazzını yaşıyorlardır kuşkusuz. Johnny Depp'in de yapımcı kimliğiyle dahil olduğu bu 'insan ve sinema' odaklı film, son zamanlarda yedinci sanat üzerine dillendirdiğimiz karamsar bakış açısını da darmadağın ediyor, 'bir umut' klişesinin gerçek olabileceğini hissettiriyor...

"Hugo"ya dair son sözümüzüye Akademi üyelerine edelim dedik... Diğer adayların çoğunu izlememiş olsak da, sinemaya bu denli 'yakışan' bir filmi es geçmeleri mümkün değil bize sorarsanız. Onlara, "Anlatılan sizin hikayenizdir" desek yeridir, her ne kadar çoğu 'utana sıkıla' seyredecek olsa da...[2](#)

Ticari kaygılarla üç boyut kullananların aksine, "Hugo"daki üç boyut kullanımı tümüyle yararlı, etkili.

Bu filmde olumsuz diye değerlendirilebilecek hiçbir unsura rastlamadık. Rastlayan beri gelsin!

OYUNCAK
HİKÂYESİ

3'ÜN YAPIMCILARINDAN

PARIS

↑ Madrid

Berlin

MOSCOW

ROMA

LONDON

東京
Tokyo

香港
HONG KONG

Francesco Bernoulli
karakteri
CEM YILMAZ'ın
sesiyle

Yarış
Evinize Geliyor!

Şimdi 3D, Disney Blu-ray ve Disney DVD'de!

ENTELKÖY EFEKÖY'E KARŞI

SON DÖNEMDE GEREK SAVAŞTA GEREKSE DEPREMDE YAŞANAN MORAL BOZUCU 'ölümler'in sonrasında Türk insanının nasıl da hemen galeyana gelmeye hazır olduğunu her türlü medyadan gördük. İpe sapa gelmez milliyetçi söylemler, içi boş kulaktan dolma hamasi yaklaşımlar, 'öteki'ni yok soymaya hatta yok etmeye yönelik haykırışlar... Tam da bu filmin ve finalde bizzat yönetmen Yüksel Aksu'nun dile getirdiği şey eksik artık bünyemizde; hoşgörü!

Bu neşe dolu kıpır kıpır film, aslında çok tanıdık bir öykünün gayet tanıdık bir anlatımla perdeye yansımış hali. Ama farkı, arkasında Yüksel Aksu gibi kıvrak bir zekanın duruyor oluşu. Aksu, filmin başında bir meddah gibi, diyar diyar dolaşan öykü anlatıcısı gibi etrafına insanları toplamış halde karşımıza çıkıyor ve başlıyor hikayesini film aracılığıyla dillendirmeye...

Ege bölgesindeki Efeköy'e günün birinde doğayla iç içe yaşamak isteyen bir grup kentli ekolojist çıkageliyor. Köylülerin görmek bile istemedikleri eski eşyaları, hatta eşeklerini bile değerinin çok üzerinde fiyatlarla satın alarak kendilerine bir 'komün köyü' inşa ediyorlar. Köylü, kurnazlığıyla bu şehirli züppeleri kazıkladığını zannederken, bir yandan sevgilerini bu 'hippi' kılıklı misafirlerden eksik etmiyorlar. Derken yöreye büyük bir şirket termik santral kurmak için gelince, ekolojistler ayaklanıyor. Köylü de kendilerine refah getireceğini düşündükleri bu santralin yapılması için ekolojistlere savaş açıyor.

İlk filmi "Dondurmam Gaymak"ta kullandığı Muğla şivesi, sınırsız öyküsü ve siyaseten doğru kimi söylemleriyle beğeni toplayan Yüksel Aksu, çitayı biraz daha yükselterek daha fazla karakter doldurduğu filmde bu kez köylüyle kentliyi karşı karşıya getiriyor. Ama taraf tutmadan ve mutlak iyilerle mutlak kötüler yaratmadan... Sözgelimi ekolojik tarımdan bahseden şehirlilere, köyün 'komünisti' olarak bilinen Aşırı lakaplı Mustafa gereken cevabı veriyor; "Tüm üretim sistemini değiştirmeden, onca sanayi atığının buharlaşarak yağmura dönüşüp toprağa karışmasını engelleyemeden, hangi organik gıdadan söz

ediyorsunuz." diyor. Diğer yandan şehirliler de, köylülerin refaha kavuşmak için mutlaka termik santrale ve oradan doğacak işkoluna muhtaç olmadıklarını, doğal güzelliklerini turizme çevirerek de para kazanabileceklerini gösteriyorlar.

Film öte yandan köyün genç muhtarı Ali ile çevreci Katrin arasında giderek artan yakınlaşmayı da takip ediyor. Şehirden gelenler arasında Bulutsuzluk Özlemi'nden Nejat Yavaşoğulları'nın olması, köye bir ara ziyarete Alman milletvekili Claudia Roth'un gelmesi, filmi renklendiren karakterler galerisinin öne çıkan unsurları...

12 Eylül döneminde hayata küsen ama bilgisi sebebiyle 'Aşırı' olarak anılan komünist Mustafa ise köylünün gözünde hanidir kaybettiği itibarını, oraya gelen bakanın kendisini özel olarak ziyaret etmesiyle yeniden kazanıyor, sözü dinlenir hale geliyor. Onca kavga gürültünün ardından, köylüler de aslında bu uzun saçlı, kendilerine anarşist diyen misafirlerin asıl dertlerinin çevreyi, insan sağlığını, geleceği koruma altına almak olduğunu, gerçek yurt sevgisinin bu demek olduğunu fark ediyorlar.

Hikaye ilerlerken din, milliyetçilik, komünizm, anarşizm üzerine okkalı laflar sarf eden film, bir iki sekansta aslında milleti galeyana getirip, dini kullanarak nasıl da linç ve cinnet ortamı yaratılabileceğini de ayan beyan gösteriyor. Filmde, hem profesyonel oyuncular hem de yöre halkı gayet uyumlu bir oyun çıkarıyorlar. Bilhassa BKM oyuncusu olarak bildiğimiz, muhtar rolündeki Şahin Irmak, Aşırı Mustafa'yı oynayan Emin Gürsoy ve 'kırık' Türkçesi'yle Katrin rolündeki Ayşe Bosse bir adım öne çıkıyor. Yöre şivesinin ayrı bir sevimlilik kattığı film, yeni çağda 'devrimci sinema'nın farklı yansımalarının nasıl olabileceği konusunda da ipuçları sunuyor. Tabii hiçbir şey düşünmeden sadece izleyip eğlenmek ve hoşça vakit geçirmek de mümkün.

"Köyceğiz Yolları" türküsü ve 'çevreci' Tarkan'ın finaldeki şarkısı, mutlaka soundtrack albümü hak ediyor.

Yönetmen, kimi anlarında didaktizme kaçır gibi olsa da komediyle durumu kurtarmış.

YÖNETMEN Yüksel Aksu

OYUNCULAR Şahin Irmak, Ayşe Bosse,

Emin Gürsoy, Ayla Arslançan,

Nejat Yavaşoğulları, Claudia Roth

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 112 dk.

DAĞITIM Tiglon (Galata Film)

Yüksel Aksu,
ikinci yönetmenliğinde
hicivle karışık yepyeni
bir 'devrimci sinema'
örneği sunuyor. Bu kez
köylüyle kentliyi karşı
karşıya getiriyor.

İNTİKAMIN BEDELİ

ADALETİN YERİNİ BULMASI YA DA KİŞİNİN KENDİ ELLERİYLE ADALETİ SAĞLAMAYA çalıştığına ilişkin sinema tarihinde yüzlerce örnek var. Nicolas Cage'in başrolünü oynadığı, Roger Donaldson'ın yönettiği "Seeking Justice", Türkçe adıyla "İntikamın Bedeli" suçluyu cezalandırma biçimi olarak farklı bir yöntemin izinden gidiyor.

İngilizce öğretmeni Will'in karısıyla mutlu, kendi halinde bir hayatı vardır, Laura, evlilik yıldönümlerinde Will'in kendisine aldığı zümrüt kolyeyi taktıktan bir gün sonra gasp edilir ve tecavüze uğrar. Karısının yüzünü parçalanmış halde gören Will ne yapacağını şaşırır, bu sırada hastanede karşılaştığı gizemli adam Simon ona bir teklifte bulunur. Tecavüz eden adamı öldürecek ve Will'in intikamını alacaktır, karşılığında ise günün birinde Will hiç tanımadığı başka bir insanın intikamını alacaktır. Böylelikle garip olduğu kadar çelişkili bir intikam adaleti üzerine kurulu örgütle tanışır, o anki çıkışsız noktada mahkemelerde adamla yüzleşmek, yıpranmak yerine tanımadığı insanlara onu ortadan kaldırtma fikri daha cazip gelir.

Altı ay sonra karısı olayın şokunu atlatıp hayatına devam ettiği sırada gizemli intikam plancıları devreye girer ve aldıkları intikamın bedelini ister, bundan sonra Will bilmediği bir örgütün piyonu olacak ve kendisine kurulan tuzak sonrasında ise bu adamların aslında kim olduğunu anlamaya çalışacaktır.

"İntikamın Bedeli" ilk bakışta konusuyla ilgi çeken bir film, herkesin birbirinin intikamını aldığı bir düzen düşünün, kimse kimseyi tanımıyor ve aslında kimsenin de öldürmek için hiçbir nedeni yokmuş gibi görünüyor. Filmin bu matematik üzerine kurulu olması aksiyon anlamında hareketli bir yapı kazanmasına neden oluyor. Will'in sakin hayatı birdenbire köprülerin atından geçtiği, arabaların üzerinden atıldığı kaotik bir kovalamacaya dönüşüyor.

Örgütün gizemli olduğu kadar yaygın olduğu da açık, hiç beklenmeyen noktalarda ortaya çıkabiliyorlar, böylelikle bir süre sonra paranoya

en yakınınızdakinin bile örgütün içerisinde olabileceği gerçeğine dönüşüyor.

Garip bir intikam süreci işleten bu adamların asıl amacı adaleti sağlamak gibi görünse de bir süre sonra amacının dışına taşan bir noktaya uzanıyor, örgütün New Orleans'ın kendine mahsus yapısı çerçevesinde insanların birbirini tükettiği, sadece tüketmek için yaşadığı gibi birçok şeyden rahatsız olduğunu anlıyoruz. Yani aslında intikam alma işlevi üstlenen model, modernizmden, tüketim kültüründen, işe yaramaz insanların çokluğundan da rahatsız.

Nicolas Cage kendi oyunculuğu üzerine yaslanmış senaryonun altından başarıyla kalkıyor, yan karakterler de bir o kadar başarılı, oyunculuk anlamında bir sarkma hissedilmiyor. Aksiyon dozu sürekli yüksek tutulduğu için seyirci ilgiyi kolay kolay kaybetmiyor. Filmin bir noktada basın özgürlüğüne el attığı da söylenebilir, örgüt kendisine dair ortaya çıkabilecek en ufak izi bile yok etme konusunda titiz, önüne çıkan her engeli 'temizleyerek' yoluna devam ediyor.

Yönetmen Roger Donaldson'ı "Banka İş" (The Bank Job), "Efsane Adam" (The World's Fastest Indian), "Yakın Tehlike" (Thirteen Days) gibi filmlerden anımsıyoruz. Robert Tannen'in orijinal senaryosundan yola çıkarak çektiği "İntikamın Bedeli" de aksiyon konusunda iyi işler çıkaran bir yönetmen olduğunu gösteriyor, zira 2008 yapımı "Banka İş" de bu anlamda sağlam bir film.

"İntikamın Bedeli" adalet, suç ve ceza kavramlarını sorgulayan bir aksiyon-gerilim filmi, türünün içerisinde diğerlerinden çok farklı olduğu söylenemez, yalnız filmin sonunda Will'in bir şekilde sıyrılmasını anlıyoruz ama artık saflıktan mı yoksa inatçılıktan mı bilemeyiz yine örgütün bir koluna uzanıyor farketmeden. Böylelikle hikaye bitmeyen ya da bitmeden yeniden başlayabileceğini hatırlatan bir yapıya bürünüyor. [A]

Hiç beklemediğiniz birinin örgütten çıkmasının şaşırtıcılığı senaryoya iyi bir şekilde yedirilmiş.

Laura'nın yaşadığı travma üstünkörü bir biçimde geçirilmiş.

ORJİNAL ADI Seeking Justice
YÖNETMEN Roger Donaldson
OYUNCULAR Nicolas Cage,
January Jones, Guy Pearce,
Jennifer Carpenter
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM UIP (TMC Film)

Adalet, suç ve ceza kavramlarını sorgulayan bir aksiyon-gerilim filmi bu. Türünün içerisinde diğerlerinden çok farklı olduğunu söylemek ise pek mümkün değil.

MUSALLAT 2

YÖNETMEN Alper Mestçi

ÖYUNCULAR Türkü Turan,

Tülay Bursa, Selim Gürata,

Zeliha Güney

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 94 dk.

DAĞITIM Özen Film (Mia Film)

Sessiz bir anda pıslayan
oda parfümü gibi
modern gerilim
unsurlarının filmdeki
kullanılışı zekice olmuş.

KİNCİSİ ÇEKİLEN KORKU FİLMLERİNE "MUSALLAT" DA EKLENDİ. BÖYLECE, televizyon kökenli bir isim olarak, daha çok da komedi ağırlıklı işlerden gelen Alper Mestçi, korku sinemasında da ısrarını koruyan bir yönetmen olduğunu göstermiş oldu.

"Musallat 2" için başta söylenebilecek olan, hiç de fena olmayan bir duyguyu yaratmayı başarması. Korku filmi düşkünü okurun tadını kaçırmak pahasına, korkutmaya çalıştığı halde güldüren film sayısının çok daha fazla olduğunu hatırlatmak zorundayım. "Musallat 2"nin bir film karikatürü değil, bir korku filmi olduğunu söylemenin bile bir anlamı olmalı.

Türün bir icabı olarak, konuyu, sonunu ele vermeden anlatmanın güç olduğunu takdir edersiniz. Elimden geleni yapacağım için kısa tutuyorum. Bir genç hanım kız, ailesi, sevgilisi ve kendisi tarafından kabullenilmiş birtakım krizler yaşamaktadır. Bir kahve falyıla başlayan olaylar örgüsü bir şekilde onu bu işin peşine düşmeye sürükler. Orada bir yandan başına geleceklerden endişe ederken, biz de onunla

birlikte meselenin aslını öğreniriz.

İşin içinde aynalar, terk edilmiş köy, falcı, cinci hoca, toprakla münasebet gibi iyi bildiğimiz korku filmi motifleri fazlasıyla var elbette. Korku duygusunun çoğu da, durup dururken yükselen müziklerden ve seslerden geliyor, yine alışık olduğumuz üzere. Ama yine de, sessiz bir anda pıslayan oda parfümü gibi modern gerilim unsurlarının filmdeki kullanılışı zekice olmuş.

Böylesi filmlerde inandırıcılığın önemli unsuru olan oyunculuğa dikkat çekmekte yarar var, özellikle de birbirine benzemeyen rollerde görmeye başladığımız Türkü Turan'ın başarısına.

Neden sonuç ilişkilerine filmin beklediğinden fazla kafa yorup korku türünün kolay kolay içine bile giremeyen bir izleyici olarak, tek başına "Musallat 2" hakkında ağır konuşmam güç.

Fallı, cinli, köylü yerleşmiş gerilim unsurları, sırtlamak bir yana, filme nispeten sahici bir hava katıyor.

Meselenin çözüldüğü yerde, nasılı lazım değil, ikna olup da gerilme havasına girmek pek olacak iş değil.

17. GEZİCİ FESTİVAL 2011

17th FESTIVAL ON WHEELS 2011

2-8 Aralık December **Ankara**

9-12 Aralık December **Sinop**

14-18 Aralık December **İzmir**

02-18 Aralık December

www.gezicifestival.org
[www.twitter.com/gezicifestival](https://twitter.com/gezicifestival)
[www.facebook.com/gezicifestival](https://facebook.com/gezicifestival)

**ANKARA
SİNEMA
DERNEĞİ**
ANKARA CINEMA ASSOCIATION

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

T. C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI

MAVİ PANSİYON

YÖNETMEN Nezih Ünen

OYUNCULAR Yunus Güner, Özlem Tekin, Fadik Sevin Atasoy, Tan Sağtürk

YAPIM 2011 Türkiye

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinema (DFI Prodüksiyon)

"Mavi Pansiyon"
estetik anlamda çok şey
vaat ederken, diyecek
bir tek sağlam cümleye
bile sahip değil.

BAZI YERLİ FİLMLER, UZUN BİR TELEVİZYON DİZİSİNE BENZETİLMEKLE eleştirilir. Aslında son yıllarda, baktığımızda, pek çok yerli filmde teknik sorunların çözüldüğünü; ışık, kamera, sanat yönetimi ve set anlamında belli bir kalibreye ulaşıldığını görebiliyoruz. Ama işte bir türlü, sinema filmi izliyormuş gibi hissedemiyoruz. "Mavi Pansiyon" bu anlamda daha da şanssız bir film; zira bir televizyon dizisinden ziyade uzun bir 'klip' seyrettiğimiz hissiyatını yaşıyor.

Eşi başkasına âşık olduğu için boşanan mimar Ahmet (Yunus Güner) biraz 'İssiz Adam' hallerinde. Artık aşka inancı kalmamış, günübirlik ilişkilerle oyalanıyor. Bodrum'un bohem beldesi Gümüşlük'te kaldığı Mavi Pansiyon'da Esra (Özlem Tekin) ve Bahar (Fadik Sevin Atasoy) ile tanışıyor ve aralarında 'bir şeyler' oluyor. İşte biz de film boyunca bu 'bir şeyler'i izliyoruz.

Mavi Pansiyon'un sakinleri arasında, bir kısa film ekibi, Alman eşiyle tatil yapan bir Türk (Veysel Diker), pansiyonun mutfağından sorumlu bir çift (Nail

Kırmızıgül ve Pelin Acar) de var. Ama bu yan karakterler, filmi bir romantik komediye dönüştürebilecekken senaryonun zayıflıklarından biri olarak adeta filme iliştirilmiş gibi duruyorlar. Oysa hem Nail Kırmızıtürk hem de Veysi Diker, iyice işlenen karakterler olsalardı, filme çok şey katacak kapasitede oyuncular. Özlem Tekin ise, doğallığı, rahatlığı ve bütünüyle bir karakteri sergilemedeki yeteneğiyle, perdeye gerçekten yaklaşıyor.

Nezih Ünen'in belli ki aşk ve modern ilişkiler üzerine söylemek istediği şeyler var ama bunu sadece seziyoruz, niyetini anlayabiliyoruz. Ama "Mavi Pansiyon"un, öncelikle karakterlerinin derinlikten yoksunluğu, aralarında tam olarak ne geçtiğinin anlaşılmazlığı ve olay örgüsünün bir süre sonra onların neredeyse otomatiğe bağlanmış davranışlarından oluşması, en bariz zayıflıkları.

Görüntü yönetmeni Soykut Turan'ın kamerası, filmin en büyük artısı belki de.

Fadik Sevin Atasoy'un abartılı oyunu nedeniyle Bahar olmadığı kadar marazi bir karaktere dönüşüyor.

TWIGY

AFS Film sunar

MERT FIRAT AÇELYA DEVRİM YILHAN TUBA ÜNSAL ve KENAN ECE

beni unutmama

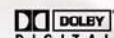
en fazla ne kadar sevebilirsin?

MELİS BABADAĞ ÜNAL SİLVER ALİYE UZUNATAĞAN HAKAN YUFKACIGİL BARIŞ HAYTA konuk oyuncu GÜL ERDA
müzik ANJELİKA AKBAR sanat yönetmeni SİRMA BRADLEY kurgu SERDAR ÇAKULAR görüntü yönetmeni SOYKUT TURAN (M.S.Ü.)
hikaye ve senaryo BURAK GÖRAL yapımcı SİDDİK ÖZPETEK ve ASAF ÖZPETEK yönetmen ÖZER KIZILTAN (M.S.Ü.)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

www.benibunutmafilm.com

HEDİYE OPERASYONU

ORJİNAL ADI Arthur Christmas

YÖNETMEN Sarah Smith

SESLENDİRENLER James McAvoy,

Bill Nighy, Jim Broadbent

YAPIM 2011 İngiltere-ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

Karşımızdaki Pixar ve DreamWorks'ün yapımlarıyla rekabet edebilecek seviyede bir film değil ne yazık ki.

HEDİYE OPERASYONU", "WALLACE AND GROMIT" İLE TANINAN İNGİLİZ animasyon stüdyosu Aardman Animations'ın Sony Pictures

Entertainment'la ilk ortaklığı. Ancak bu ilk ortaklığın, bağımsız ve özgün animasyonlarıyla tanınan Aardman için hayırlı olduğu söylemek mümkün değil.

'Noel sezonu filmi' yapısına tam tamına uyan film, Noel Babalık müessesesinin babadan oğla geçtiği bir dünya kuruyor. 70 yıldır Noel Baba olarak 'görev yapan' Noel Baba'nın oğullarından büyük olanı Steve, hediyelerin özel bir operasyonla sahiplerine ulaştırıldığı teknolojik bir sistem kurmuştur ve bir sonraki Noel Baba olacağını düşünmektedir. O yılın Noel hediyesi dağıtma operasyonu tek bir fire verir. Noel Baba ve Steve, bu küçük hataya aldırılmaz. Ancak Noel Baba'nın beceriksiz, ayak bağı olan ve Noel mektuplarını cevaplama gibi önemsiz bir işi yürüten oğlu Arthur, hâlâ Noel ruhuna bağlıdır. Geride kalan hediye İngiltere'deki küçük kıza ulaştırmaya karar verir. Ona yardımcı olabileceğini söyleyen emekli büyük Noel Baba, kızı ve ren geyiklerini ortaya

çıkartır. Ancak büyük Noel Baba'nın da işin şov kısmıyla ilgili olduğu ortaya çıkar. Emekli Noel Baba ve Arthur, 'eski usul' yolculuklarında binbir aksilikle karşılaşır.

Malum animasyon artık gişe pastasından geniş bir dilim alan bir tür. Bunun farkında olan ve animasyona büyük bir yer açan stüdyolar, animasyonda çocukların yanında bulunan büyükleri referanslar, ince espriler veya müthiş bir görsellikle mutlu etmeye çalışıyorlardı. Ancak "Hediye Operasyonu"nun böyle bir kaygısı bulunmuyor. Bu da küçük çocuklara hitap eden filmi, yetişkin izleyiciler için bir azaba dönüştürüyor.

"Hediye Operasyonu" bu işte uzmanlaşan Pixar ve DreamWorks'ün yapımlarıyla rekabet edecek seviyede bir film değil. Diğer yandan "Wallace And Gromit"teki özgünlük ve mizaha da rastlayamıyoruz. [1]

Noel Baba'ların iktidar savaşı, endüstrileşmiş olmaları senaryo açısından iyi bir buluş.

Filmin Türkçe seslendirmesi rahatsız edici olmasa da, McAvoy, Nighy ve Broadbent'li orijinal kadronun işini merak ediyoruz.

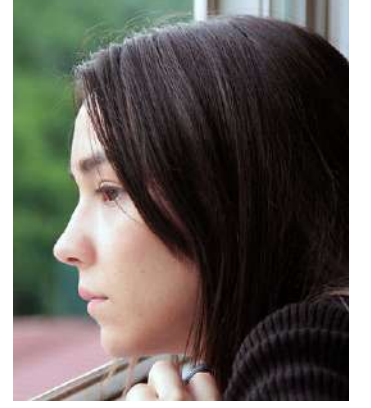
HEDİYE OPERASYONU

HUGO

İNTİKAMIN BEDELİ

MUSALLAT 2

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
ENTELKÖY EFEKÖY'E KARŞI		★★★				★★
HEDİYE OPERASYONU						
HUGO	☆☆☆☆☆			★★★★★	☆☆☆☆☆	
İNTİKAMIN BEDELİ				★	★★	★★
MAVİ PANSİYON						★★
MUSALLAT 2						
ALACAKARANLIK EFSANESİ: ŞAFAK VAKTİ BÖLÜM 1				★		
ANADOLU KARTALLARI			★★	★★	★	
BEHZAT Ç. SENİ KALBİME GÖMDÜM	★★★	★★	★★	★★★★	★★	
BENİ UNUTMA			★★		★★	★★★★
CELAL TAN VE AİLESİNİN AŞIRI ACIKLI HİKAYESİ		★★★	★	★★★★	★★	★
DEDEMİN İNSANLARI		★★★★	★★★★	★★★★		
GELECEK UZUN SÜRER		★★★★	★★	★★★★	★★★★	
GÖRÜNMEYEN			★			
HAYAT AĞACI	☆☆☆☆☆			★★★★★		☆☆☆☆☆
KULE SOYGUNU		★★★	★★	★★★★	★★★★	
MAHZEN		★★★				
OYUNUN SONU		★★★★			★★★★	
ÖLÜMSÜZLER: TANRILARIN SAVAŞI	★★★	★★★★			★★	
TEHLİKELİ İLİŞKİ		★★★★		★★★★	★★★★	
TENTEN'İN MACERALARI	★★★★	★★★★	★	★★★★	★★	★★
ZİRVEYE GİDEN YOL	★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★
KAPTAN FEZA			★	★	★	
SIKIYÖNETİM		★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
TANRILAR VE İNSANLAR		★★★			★★	★★★★

KEN RUSSELL: PUTLARA TAPMIŞ VE PARÇALAMIŞTI!

84 yaşında ölen İngiliz yönetmen Ken Russell'ı anmak için sırasıyla "Tommy", "Gothic" ve "Tutku Suçları"ndan oluşan 'üç film birden' seansı düzenleyeceğim. Her Russell hayranının çok farklı üçlemeler oluşturacağına da eminim.

27 KASIM'DA 84 YAŞINDAYKEN DÜNYAMIZDAN AYRILAN İNGİLİZ YÖNETMEN KEN RUSSELL, GENİŞ SEYİRCİ

kitleleri tarafından el üstünde tutulmamış, buna paralel olarak eleştirilenler tarafından da kimi zaman çok sert biçimde yerden yere vurulmuş bir sanatçıydı, ki bu duruma çok sık rastlanmaz. Ama gerçekten özel filmlere imza atmış, özel bir sinemacıydı... Örneğin Atilla Dorsay, "100 Yılın 100 Yönetmeni" kitabının Russell'la ilgili bölümüne, "Ken Russell, bu kitaba girmesi tartışmalı yönetmenlerden biri olabilir. Kendi adıma çok sevdiğim bir yönetmen de değil. Ama çok sevdiğim kimi filmleri de oldu" diyerek başlar. Yazının son cümlesi ise şöyledir: "Russell, bilmiyorum bize yeni zevksizlikler ve iğrençlikler hazırlıyor mu?"

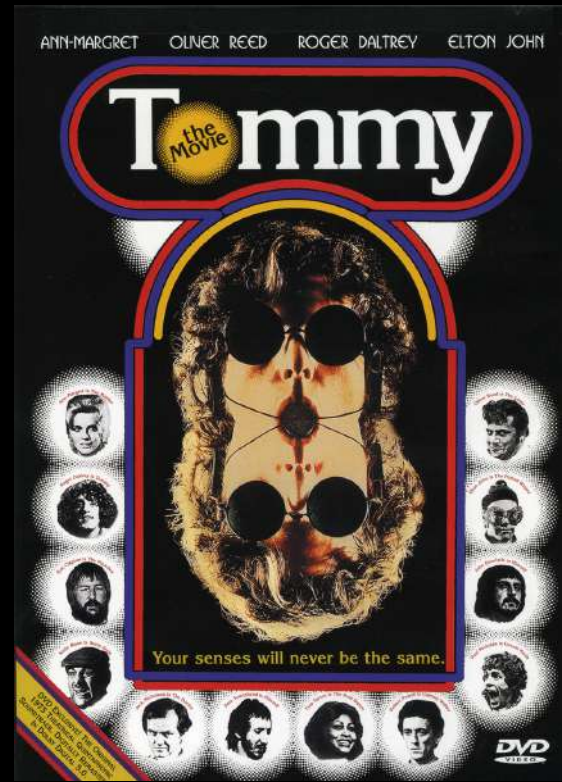
Evet, sinema tarihinin en kendine özgü yönetmenlerinden biridir Ken Russell, ama bu örneğin Peter Greenaway ya da Derek Jarman'ın 'özgünlüğü' gibi değildir. Russell, hiç kuşkusuz seyirciye çok daha yakındır... Ya da örneğin David Cronenberg tarzı bir 'iğrençlik' de değildir sözü edilen. Çok daha rafine, son derece estetize edilmiş ve dolaylı bir 'mide kaldırmıcılık' vardır bazı filmlerinde.

1950'lerin ortasında kısa filmler ve televizyon için hazırlanmış belgesellerle yönetmenlik kariyerine başlayıp "Aşk Kadınları"ndan (Women In Love) "Valentino"ya, "Yalnız Kalpler"den (The Music Lovers) "Şeytanlar"a (The Devils) kadar bir dizi ses getiren filmle anılan yönetmenden izlediğim ilk film 1984 yapımı "Tutku Suçları" (Crimes Of Passion) olmuştu. Kısa süre önce Arka Pencere'nin AİLE OYUNU sayfalarında tanıttığım ve her seyredişimde büyük heyecan duyduğum bu filmin ardından, 1986 yapımı, Türkiye'de 1989'un Nisan ayında gösterime giren "Gothic"i seyretmiştim. Artık bir Ken

Russell hayranıydım. Bu iki filmiyle benim için 'özel yönetmen' haline gelmişti usta sinemacı.

Ve bir film daha: "Tommy". İlginçtir, 1997 yılının Mayıs ayında sinema salonlarımıza adeta nur yağmış, Stanley Kubrick'ten "Full Metal Jacket" ve "Otomatik Portakal"la (A Clockwork Orange) birlikte, Ken Russell'ın 1975'te çektiği "Tommy" de ticari gösterime girmişti. Birkaç hafta sonra "Bırak Güneş İçeri Girsin" (Hair) de 'yeniden' salonlarımızda seyirciyle buluştuğu hatırlanırsa, gerçekten de benzersiz bir yılmiş 1997.

Sinema tarihinin (tiyatronun da) ilk rock müzikali olarak kabul edilen "Tommy", aradan geçen 22 yıldan sonra biraz 'naftalinlenmiş' gibi görünse ve 'atalardan kalma uzun bir klip' gibi dursa da The Who grubunun kurucularından Pete Townshend'in yapıtının olabildiğince ve alabildiğince sinemalaştırılmış haliydi. Tümüyle şarkılı olan filmde, savaş pilotu babasının ölümünden sonra psikolojik açıdan karanlığa gömülmeyi tercih edip, kör, sağır ve dilsiz gibi davranan bir gencin öyküsünü görür ve duyarız. Genç adamın, sevgili babasının uçağının savaşta düşmesi nedeniyle değil de annesi ve aşığının elleriyle öldürüldüğüne inanmasıyla başlayan hareketsizliğinin, uzun süre sonra da iyileşip olmadık işlere sığınmasının müzikal öyküsü akıp gider perdeden. Emanet edildiği akrabalarının faşizan tutumlarından, kendi tarikatını kurup peygamberleşmesine; tilt şampiyonu olup üne ve paraya kavuşmasından sahte peygamber olarak alaşağı edilmesine kadar tüm olup bitenler, Russell'ın klasik anlamda öykü anlatmaktan çok, ortalığı görsel cümbüşe çevirme gayreti nedeniyle bir teknik şölen havasında biçimlenir. "Tommy"nin en sevdiğim bölümleri, Marilyn Monroe'nun

putlaştırılmasına dair sahnelerden oluşur. Hasta ve özürülleri iyileştirecek kutsal bir figür olarak görülür Monroe ve alçıdan heykelinin çevresinde ayın düzenlenir. Tabii bir süre sonra bu ikon da paramparça edilecektir.

Başrolünde The Who'nun solisti Roger Daltrey'nin olduğu "Tommy", Batı insanının tüketim çılgınlığını, reklamlar, lüks, şatafat, felsefi idealizm, ticaret, zevksizlik eleştirileriyle sunan, çok farklı ve çok özel bir filmidir. 1997'den bu yana seyretmedim "Tommy"yi, şimdi biraz daha naftalin kokacağına eminim ama bu özel yönetmenin ardından, özel bir anma için bunu da göze alacağıma emin olabilirsiniz.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AYA SEYAHAT

Sinema tarihinin ilk görsel sihirbazı Georges Méliès'nin henüz yedinci sanatın emekleme döneminde, 1902'de çektiği "Aya Seyahat" (Le Voyage Dans La Lune) bilimkurgunun beyazperdedeki öncü başyapıtı olarak selamlanmayı hak eden bir kısa şaheser.

SİNEMA TARİHİNİN İLK BİLİMKURGU/FANTEZİ ÖRNEKLERİNİ VEREN ADAMIN ASLINDA BİR HOKKABAZ OLMASI

ne ilginç değil mi? Sinema bir illüzyon sanatıysa ve bilimkurgu da izleyicisini bir yanılsamaya ikna etmesi gereken bir türse, Georges Méliès de yedinci sanata gerçek anlamda illüzyonu kazandıran ilk yaratıcıdır. Açıkçası, sinema tarihinin ilk bilimkurgu eserinin bir sihirbazın elinden çıkması çok da manidardır! Ne olursa olsun, Méliès ve onun illüzyona merakı olmasaydı bilimkurgu sinemasının muhayyilesi kötürüm kalır, zaten o yıllarda saygınlığı olmayan bu janr daha geç olgunlaşmıştı. Kuşkusuz, 14 dakikalık göz alıcı bilimkurgusu "Aya Seyahat", sadece bu janrın sinemadaki öncüsü değil, aynı zamanda, eğer sinema hikaye anlatma sanatıysa, bu açıdan da dönemine göre son derece parlak bir film. Doğrusu, "Aya Seyahat", filmografisi tıka basa fantezi ve bilimkurgu filmleriyle dolu Méliès'nin de en bilinen eseridir.

Film iki büyük bilimkurgu yazarının birer eserini harmanlar. İlki Jules Verne'in "Aya Seyahat"ıdır. Diğeri ise H.G. Wells'in "Aydaki İlk İnsanlar"ıdır. Méliès burada bilimkurgu edebiyatının bu iki 'kurucu babası'nı peliküle yatırmak gibi muazzam bir işe imza atar: Jules Verne'in teknolojik detaycılığını H.G. Wells'in serüvenci ruhuyla harmanlar. Ortaya hem anlatısal hem de teknik anlamda öncü olan 14 dakikalık bu başyapıtı çıkar.

"Aya Seyahat" bir grup gökbilimcinin dünyanın uydusuna yolculuğu tartıştığı bir münazarayla başlar. Hemen ardından gökbilimcilerin mekiği andıran kapsülün içine törenlerle yerleşmelerine tanık oluruz. Kapsül fırlatılır ve kahramanlarımız ağır ağır Ay

yüzeyine yaklaşır. Tam Ay'ın sağ gözünün göbeğine inerler. Ne var ki, orada yalnız değillerdir, Selenit'ler adı verilen bir uzaylı ırkının saldırısına maruz kalır, onlara tutsak düşerler. Ancak orada yaşadıkları kimi maceralar sonunda nihayet Selenit'leri alt etmeyi başarır, firar edip kapsüllerine biner ve Dünya'ya kendilerini dar atarlar. Gezegenlerinde onları alkışlar ve törenler beklemektedir.

Film uzayı tasvir eden ilk görsel efektlere sahiptir. Ay yüzeyi, arka plandaki yıldızlar ve gezegenler dönemine göre hayli ileri tekniklerle betimlenir. Nihayetinde bu film henüz Ay'a seyahat etmenin ancak hayal edilebildiği bir dönemin ürünüdür. Verne'in ufuk açıcı uzay yolculuğu tezahürü ile Wells'in uzayın derinliklerindeki tehlikelere dair evhamı bundan 110 yıl öncesinin izleyicisinin gözlerini faltaşı gibi açık bırakacak bir macerada karılır.

İşin ilginç, filmde sürreel bir mizah vardır. Ay, filmde yüzü gözü olan bir canlı gibi resmedilir: Bu imge öylesine ünlüdür ki, bugün yalnızca bilimkurgunun değil, tüm bir sinema sanatının en bilinen görsel ikonlarından birine dönüşmüştür. Dahası, kapsül iniş yaptıktan sonra yorgun düşen gökbilimcilerin uykusu gelir ve Ay yüzeyinde uyurlarken düşlerinde gökteki yıldız ve gezegenleri, kuyruklu yıldızları, Büyükayı'yı, Satürn'ü, Ay Tanrıçası'nı insan suretinde görürler.

Kimi sinema tarihçileri, biraz da uzayın bu sürreel, neredeyse metafizik tasvirinden yola çıkarak, analizlerinde filme belki de Méliès'nin niyetlerinin çok ötesinde felsefi anlamlar yüklerler. Kimisi mantıksızlığın mantığını göstermek için patafiziksel bilime başvuran ilk

eserlerden biri olarak görür "Aya Seyahat"ı. Kimisi de Ay yüzeyine bir insan yüzü çizerek Méliès'nin bilimi ti'ye aldığından, dönemin modern Fransız toplumunun hiyerarşik değerlerini tersyüz ettiğinden söz eder.

O dönem izleyen biri için neresinden bakarsanız bakın 'sihirli' bir deneyim olan "Ay'a Seyahat" sinemanın ABC'si sayılan kararma/açılma, bindirme (dissolve) gibi temel teknikleri de ilk kullanan filmlerdendir. Sonradan D.W. Griffith tarafından mükemmelleştirilecek 'montaj tekniği'nin de emekleme adımlarına burada rastlanır.

Filmi ülkesi Fransa'nın yanı sıra ABD'de de sergilemek isteyen Méliès bunu başaramaz. Çünkü Thomas Edison'un film teknisyenleri, filmin kopyalarını nasılsa gizlice çoğaltmış ve ABD'ye kaçırmışlardır. Film okyanusun diğer yakasında da bir fenomene dönüşür, büyük gürültü koparır. Ancak ABD hasılatı Edison'un cebine girerken, bu, Méliès'yi mali olarak bitiren ve iflasın eşiğine getiren bir hamleyle dönüşür. Sinema tarihinde yaratıcısının yakasına ömür boyu yapışan böyle başyapıtlar az değildir: "Bir Ulusun Doğuşu" (The Birth Of A Nation), "Yurttaş Kane" (Citizen Kane) gibi, sansasyon yaratmasına rağmen yaratıcısına ağır bir darbe indiren filmler...

20 yıl öncesine kadar "Aya Seyahat"ın elle renklendirilmiş baskıları da olduğu söyleniyordu ama nerede olduğuna dair kimsenin bir fikri yoktu. 1993'te Katalunya Film Arşivi bu renklendirilmiş kopyalardan birini gün yüzüne çıkardı. İnanılmaz derecede bozulmuş durumda olan bu kopya bir yıl sonra Los Angeles Technicolor Laboratuvarı'nda yenilendi ve 2011 yılının Cannes Film Festivali'nde Fransız grup Air'in müzikleri eşliğinde izleyiciye sunuldu. ■

ÇAYIR ÇİMEN GEZE GEZE 17 YIL

17. yılında 17 gün sürecek bir yolculukla sinemaseverleri Ankara, Sinop ve İzmir'de filme doyuracak olan Gezici Festival 2 Aralık'ta start alıyor. Zengin programdan 11 önerimizi belirledik biz de...

ANKARA SİNEMA DERNEĞİ'NİN, HEYECAN VERİCİ 'MOBİL' FESTİVALİ YENİDEN HUZURLARIMIZDA. KÜLTÜR VE Turizm Bakanlığı'nın da katkılarıyla düzenlenen, 17 gün sürecek festival, 2-8 Aralık'ta Ankara'da; 9-12 Aralık'ta Sinop'ta ve 14-18 Aralık'ta İzmir'de konaklayacak. Film gösterimlerinin yanında atölyeleri, panelleriyle de sinema meraklılarına hizmet edecek olan festival, yerli ve yabancı içeriğinin zenginliğiyle soğuk kış günlerini ısıtmaya aday... Açılışı "Entelköy Efeköy'e Karşı" adlı filmle yapılacak olan festivalde, Adana ve Antalya'da ödül almış yapımlar, dünya sinemasından yapıtlar, klasikler, Arap Baharı temalı belgeseller de görücüye çıkacak. Özellikle "Zeki Demirkubuz'un Kışkandığı Filmler" başlığı altındaki dört klasik yıllar sonra dahi görülmeyi hak ediyor. Zengin listeden 11 film seçtik.

1 AKASYALAR (LAS ACACIAS, 2011)
İlk uzun metraj filmi "Akasyalar"la bu yıl festivallerde adından sıkça söz ettiren Arjantinli yönetmen Pablo Giorgelli, merakla beklenen filmiyle Gezici Festival'e katılıyor. Filmin adı aslında Arjantin'in Buenos Aires şehrindeki bir mahalleden geliyor. Son dönemde yükselişe geçen, en son Malatya Film Festivali'nde bilimkurgu türündeki "7. Aşama" (Fase 7) adlı filmle selamladığımız Arjantin sineması, farklı türlerde gayet sağlam yapımlar ortaya koymaya başladı diyebiliriz. Bu yıl Cannes'da üç ödül birden kucaklayan "Akasyalar", bir anne ile kundaktaki bebeğinin dramatik hikayesini bir 'yol filmi' formatında sunuyor bizlere. Aksi ve huysuz bir kamyon şoförüyle Paraguay sınırında start verdikleri yolculukta, Buenos Aires'e varmaya çalışırken şoförle anne arasında da yakınlaşma baş gösteriyor. Keşfetmeyi sevenler için ideal.

2 NEFES (ATMEN, 2011)
Yine Cannes'da ödül alan bir başka ilk film, bu defa Avusturya sinemasından... 2007'de yabancı film dalında Oscar'ı kucaklayan "Kalpazanlar"daki (Die Fälscher) oyunculuğuyla hafızalara kazınan ve aslında 1990'ların başından beri oyunculukla uğraşan Karl Markovics, ilk yönetmenlik denemesinin altından alnının akıyla kalkmayı başarıyor. "Nefes", 18 yaşında bir genç olan Roman'ın Viyana sokaklarında annesini arayışını perdeye taşıyor. Şehrin atmosferini çok etkileyici bir biçimde peliküle aksettiren film, minimalist sinemanın göz alıcı örneklerinden biri. Cannes'daki prömiyerinde bilhassa görüntüleri ve müzikleriyle herkesin takdirini kazandığını söyleyebiliriz. Filmin bir özelliği de bu yılki Oscar'larda Avusturya'nın aday adayı oluşu... Herkesten önce görme şansını kaçırmayın!

2

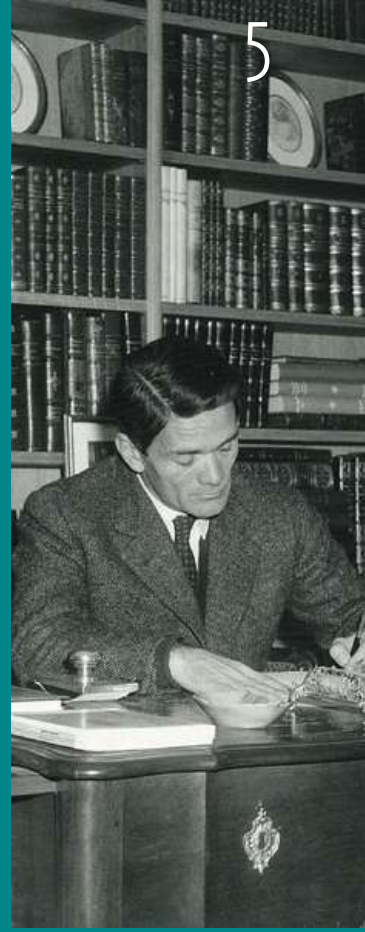
3

4

5

3

YAKUZA (THE YAKUZA, 1974)

Kıbrıs Harekati'ndan itibaren Türkiye'ye uygulanan ambargo yüzünden pek çok film gibi ülkemizde ancak 1981'de gösterime girebilen, 1970'lerin en ilginç yapımlarından biri. Sydney Pollack'ın Paul Schrader imzalı senaryodan yola çıktığı "Yakuza", gangster filmi formatını da dönemine göre tazeliyor diyebiliriz. Arkadaşının, Japon mafyası Yakuza tarafından kaçırılan kızını kurtarmak amacıyla Japonya'ya giden özel dedektifin serüveninde, o dönem 57 yaşında olan Robert Mitchum kariyerinin en iyi performanslarından birini sergiliyor. Aynı zamanda Amerikan seyircisini Japon tarzı gerilim sinemasıyla tanıştıran film, sinemaskop görüntüleri ve sert sahneleriyle de bugün halen tazeliğini koruyor. "Yakuza" Sydney Pollack'ın da en sağlam gerilimlerinden biri...

4

OĞUL (LE FILS, 2002)

Bu yıl "Bir Zamanlar Anadolu'da" ile beraber Cannes'te Jüri Büyük Ödülü'nü paylaşan Dardenne Kardeşler'in "Bisikletli Çocuk" (Le Gamin Au Vélo) filmi festivalde yer alırken, aynı zamanda yönetmenlerin önceki filmi de toplu gösteri şeklinde karşımızda olacak. Bunların içinden bizim seçtiğimiz yapıt ise "Oğul" ... 2002'de Cannes'da Altın Palmiye'ye aday olup yine Jüri Özel Ödülü ve En İyi Erkek Oyuncu ödülü kazanan film, omuz kamerasıyla çekilmiş görüntüleriyle gerçekçilik hissini artıran, dikkatle izlendiğinde sadeliğin görkemini duyumsatan bir yapıt. "Oğul", bir meslek eğitim merkezinde marangozluk eğitimi veren Olivier ve derslerine katılan 16 yaşındaki Francis'in hayatlarının kesişme anlarını, yer yer klostrofobik bir yaklaşımla ele alıyor.

5

ÖFKE (LA RABBIA, 1963)

Festivalin 'sınıf ilişkileri ve sınıf kavramı' çerçevesinde oluşturduğu üst başlıkta düzenlediği bir dizi etkinlik arasında film gösterimleri de yer alıyor. 'Sınıf' teması kapsamında gösterilecek filmlerden biri de, yapıtlarında bu konuya daima dokunmuş olan büyük usta Pier Paolo Pasolini'nin gölgede kalmış belgeseli "Öfke" ... İtalyan sinemacı, 1950'lerde çekmiş olduğu, neredeyse tamamen röportajlar ve arşiv görüntülerinden oluşan belgesel filmi "Öfke"de, sömürgecilikten tutun da, daima hedef tahtasına koyduğu din kavramına, süper güçlerin geri kalmış ülkeler üzerinde yarattığı tahribata, 2. Dünya Savaşı sonrası yaşanan siyasi gelişmelere yakından bakmayı deniyor. Ve bu yöntemle, bir aydın olarak neredeyse yarım asır öncesinden bizi 'uyandırmaya' çalışıyor. Pasolini'yi biraz daha yakından tanımak da cabası.

6

7

8

6 VOLKAN (ELDFJALL, 2011)
Kısa filmleriyle 2000'ler boyunca tüm dünyada genişçe bir hayran kitlesi edinen, hatta Oscar'larda, Cannes'da yarışan Rúnar Rúnarsson, iyice piştikten sonra ilk uzun metrajı "Volkan"la sağlam bir yapıta imza atmış durumda. İzlanda'dan son yıllarda çıkan en iyi filmler arasında değerlendirilen "Volkan", bu yıl irili ufaklı pek çok festivalde ödülleri topladı bile... Hikaye, huysuz ve aksi bir ihtiyarın zaman içerisinde geçirdiği duygusal değişimi ele alıyor. 40 yıl boyunca çalıştığı iş yerinden günün birinde emekli olduktan sonra bazı şeylerin kıymetini anlayan adam, sevgisini daima esirgediği eşinin felç geçirip yatağa düşmesiyle de hayattan son darbeyi yiyor. Yaşlılık, hastalıklar ve geçip giden ömür üzerine çok etkileyici bir öykü sunan "Volkan", genç yönetmenlere adeta 'ilk film nasıl olmalı'nın dersini veriyor.

7 ÖDÜL (EL PREMIO, 2011)
Latin Amerika menşeli bir ilk film daha... Hemen belirtelim; Türk sinemasında bu aralar ilk film diye burnumuza dayatılan, birkaç istisna dışında çoğu birbirinden kepaze ilk filmlerle kıyas kabul etmeyecek bir yapıt. Kadın yönetmen Paula Markovitch'in yönettiği "Ödül", Arjantin'deki askeri dikta dönemine götürüyor seyirciyi. Ve annesiyle beraber kimliklerini saklayarak yaşamak zorunda kalan yedi yaşında bir kızın, Ceci'nin bakış açısıyla o dönem yaşanan acıları sert bir üslupla perdeye aktarıyor. Yönetmenin kendi çocukluk anılarından yola çıkarak senaryosunu yazdığı ve yönettiği "Ödül", 'askeri darbe sinemada nasıl anlatılır'ın kanıtı aynı zamanda. Bu yıl Berlin Festivali'nde büyük ilgi gördüğünü, iki Gümüş Ayı kazanıp, Altın Ayı'ya aday olduğunu da ekleyelim.

8 ONUN GELDİĞİ GÜN (BOOK CHON BANG HYANG, 2011)
15 yıllık yönetmenlik kariyeri boyunca çektiği her filmle Güney Kore'yi seyirciye biraz daha yakın kılan, oranın yaşam biçimini, kadın-erkek ilişkilerini belki de en doğru açıdan fotoğraflayan Hong Sang-soo'nun en yeni yapıtı da Gezici'de gösteriliyor. Geçen sene "Hahaha" ile Cannes'da Belirli Bir Bakış ödülü kazanan Sang-soo, sadece 79 dakika süren "Onun Geldiği Gün"de yine insanların iç dünyasında yolculuğa çıkarıyor bizleri. Bu defa sanki kendisini anlatıyor yapıtında. Bir yönetmenin, birkaç günlüğüne geldiği Seul kentinde karşılaştığı insanlarla vakit geçirmesini, gündelik sohbetler ve karşılaşmaların sonucunda yaşadığı içsel yolculuğu, dingin bir anlatımla perdeye aktarıyor yapıt. Sang-soo'yu hiç izlememiş olanların için iyi bir başlangıç diyebiliriz.

9 YANGIN VAR (2011)

"120" ile 2007'de başladığı sinema serüveninde inışli çıkışlı bir çizgi izleyen, "O... Çocukları"yla başarının kıyısından dönüp "Deli Deli Olma" ile takdir kazanan, ancak son filmi "72. Koşuş"la yeniden çıtası düşen genç yönetmen Murat Saraçoğlu, epeydir basında kendine yer bulan "Yangın Var"la festivalin kapanışını yapıyor. Yaşanmış bir olaydan yola çıkılarak senaryolaştırılan "Yangın Var", Diyarbakır Belediyesi'nin Trabzon'un Çayırbağı beldesine hediye ettiği bir itfaiye aracının oraya götürülme serüvenini, bir aşk hikayesiyle birleştirerek anlatıyor. Fragmanlarından fazlasıyla eğlenceli bir 'yol filmi' olduğu izlenimi veren yapımda Nesrin Cavadzade, Yavuz Bingöl, Erkan Can, Şerif Sezer gibi ağır toplar rol almış. Önyargı ve kültür farkı gibi konulara da değinen film, yılın merakla beklenen komedilerinden biri.

10 NANA (2011)

Bu yıl festivalde küçük oyuncular ve ilk filmlerini çekmiş yönetmenler öne çıkıyor sanki... Fransız sinemasından gelen "Nana" da, her iki yaklaşıma uyan bir örnek. Kadın yönetmen Valérie Massadian imzalı film, Kelyna Lecomte'un canlandırdığı dört buçuk yaşındaki Nana'nın etkileyici hikayesini anlatıyor bizlere... Sanat ve görüntü yönetmenliğinden gelme yönetmen Massadian, Fransa kırsalını adeta pastoral bir görsellikle yansıtırken, yaşlılarından uzakta annesi ve içine kapanık dedesiyle yaşayan minik Nana'yı ise tam aksine mesafeli bir şekilde, duyguları sömürmeden perdeye yansıtıyor. Küçük bir oyuncuyla çalışmanın zorluğundan pek etkilenmemiş gibi gözükken Massadian, bu filmiyle sonraki çalışmalarını da merakla beklememize yol açıyor.

11 CESARET (WYMYK, 2011)

Küçük insanların büyük hikayelerini yüreklerle işleyen Polonyalı usta sinemacı Krzysztof Kieslowski'yi özleyenler, elbette yerini tutmasa da onun öğrencilerinden Greg Zglinski'nin çarpıcı filmi "Cesaret"te bir parça benzer tatlar bulabilirler. Film, birbirleriyle pek anlaşamayan iki erkek kardeşle tanıştırıyor bizi. Trende seyahat ederken, kardeşlerden biri holiganların saldırısına uğruyor. Kardeşi o sırada cesaret gösterip yardım edemiyor ve bu trajik olayın sonuçları kendini göstermeye başlıyor. Bütün ailenin hayatını altüst olurken, pamuk ipliğine bağlı ilişkilerin sahteliği ve gerçek duygular su yüzüne çıkıyor. Bir yandan 'cesaret'i sorgularken, öte yandan şiddetin çeşitli frekanslardaki anatomisini de çizen "Cesaret", yılın kaçırılmaması gereken Avrupa filmleri arasında başı çekiyor.

SIKIYÖNETİM

YUNAN ASILLI YÖNETMEN COSTA GAVRAS
POLİTİK SİNEMANIN ZİRVE FİLMLERİNDEN
bazılarına imza atan bir üstat. Arka Pencere
okurları daha önce yine bu sayfalarda

yönetmenin politik sinema türünde üretilmiş en önemli filmlerden olan "Ölümsüz" (Z - 1969) ve "Kayıp" (Missing - 1982) adlı iki başyapıtı hakkında yazılmış yazılarını okumuşlardı. Gavras "Ölümsüz"de 1963'te katledilen Yunanlı sol görüşlü aktivist Gregoris Lambrakis'in 'dış mihraklar'ın da katkısıyla tertiplenen suikasti ve sonrasında anlatmıştı. "Kayıp"ta da Şili'de yine 'dış mihrakların' (!) karıştığı bir askeri darbe sırasında kaybolmuş oğlunu arayan babanın hikayesine yoğunlaşmıştı. Her iki filmde de Gavras özellikle ABD'nin başka ülkelerin 'demokrasi'leriyle ne kadar ilgili olduğunu, 'politika' biliminin insanları ne kadar da insanlıktan çıkarabildiğini gözler önüne sermişti.

Usta yönetmen bu iki filminin arasında çektiği filmlerden biri olan "Sıkıyönetim"de de yine ABD parmağının didiklediği siyasi ve toplumsal karmaşanın ortasında bir hesaplaşma hikayesi anlatıyor bu sefer. 1970'lerin başında sokakları karışık bir Güney Amerika ülkesi olan Uruguay'ın Amerika tarafından şekillendirilen iç politikası en çok da öğrenci ayaklanmalarıyla protesto edilir. Bürokratların adlarını telafuz etmedikleri 'Tupamaro'lar (Ulusal Bağımsızlık Hareketine mensup asilere takılan isim) iyi planlanmış bir eylem gerçekleştirirler. Brezilya konsolosunu ve görünürde sıradan bir Amerikalı memur olan Philip Michael Santore'yi kaçırlar.

Gazeteciler bu yedi çocuk babası ve görünürde hiçbir önemi olmayan Santore'nin kim olduğunu yetkililere sorarlar. Yetkililer ve Santore'nin çalıştığı kurum onun hakkında methiyeler düzse de Santore'yi kaçıranlar onun kim olduğunu gayet iyi biliyorlardı... Santore, ne büyük bir rastlantıysa, daha önce Brezilya'dadır ve tam onun olduğu sıralarda orada da bir askeri darbe olmuştur. Santore gittiği her Latin Amerika ülkesinde polis teşkilatıyla çalışmış, onların iletişim memurluğu'nu üstlenmiştir! Ancak biz sorgu ilerledikçe Santore'nin 'şaşkın bakışlarıyla neler

olduğunu anlamaya çalışan bir kurban'dan 'ABD tarafından görevlendirilmiş ve gittiği ülkelerdeki polis güçlerine işkence yapma metotlarını öğreten bir uzman'a dönüşümünü izleriz... Onu rehin tutan genç anarşistler onun suçlarını sorgu sırasında bir bir yüzüne vururlar. Dışarda ise oldukça 'kilit' bir noktada duran Santore'nin bulunması için neredeyse bir 'sıkıyönetim' ilan edilmiştir. Zaman geçtikçe genç anarşistler planlarında muvaffak olabilecek bir duruma gelirler. Ama ülkenin polis gücü son anda bir manevrayla bu durumu tersine çevirecektir...

Gavras'ın bize resmettiği bu Latin Amerika ülkesinin fotoğrafı dünyanın pek çok ülkesinde de geçerli bir durumu gösteriyor aslında. Amerikan dış politikasının dünyanın diğer küçük ülkelerinde ne kadar etkili olduğunu bir kere daha dillendirmenin gereği yok ama insan böylesi etkili yapıtlarda aynı gerçeğe bir kez daha karşılaşıncı ister istemez hâlâ şok olabiliyor. Yokuş aşağı inen bir insanlık ve bu gidişata karşı durmaya çalışan hümanist insanların çaresizliği... Çünkü bu dik yokuşun umurunda olmayıp da sadece servet ve güç için insanlıklarından vazgeçenler o kadar kalabalık ve güçlü ki...

Gavras, Santore'nin sorgusunu gerçekleştiren anarşistlerin tarafında olduğunu belirtmekten hiç imtina etmiyor. Santore'yi kaçırırken yanlışlık ve acemilikle yaralayan 'teroristler' onu binbir tehlikeyi göze alarak bir hastaneye sokup tedavi ettiriyorlar mesela. Romantik gençlerden kurulu bu grup Santore'ye sorgu sırasında da ona en ufak bir şiddet göstermiyorlar. Sonunda yapmak zorunda bırakıldıkları eylem dışında tabi ki... Gavras, Santore'ye oldukça ölçülü yaklaşır. Santore'nin yüzünde pişmanlık arayan seyirci bunu bulmakta zorlanacaktır. Usta Fransız aktör Yves Montand Santore'nin yüzünde binbir duyguyu göstermesine rağmen 'pişmanlık'ı saklamayı becerir. Çünkü Santore gibilerin 'pişmanlık' duyması filmlerde bile neredeyse bir hayal ürünüdür...!

Yves Montand'ın negatif bir karakterde bile bu kadar 'insan' olması, onun ne derece 'ender' bir aktör olduğunu kanıtıyor yine.

 Film Santore üzerine yoğunlaştırıyor finalini... İzleyici Brezilyalı konsolosa ne olduğunu da ayrıntılı olarak bilmek isteyebilir oysa.

ORJİNAL ADI Etat De Siège

YÖNETMEN Costa Gavras

OYUNCULAR Yves Montand, Renato Salvatori, O.E. Hasse, Jacques Weber

YAPIM/SÜRE 1972 Fransa - İtalya - Almanya, 115 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Fransızca

ŞİRKET As Sanat

Costa Gavras'ın bu önemli politik gerilim filminin DVD'sini yaşadığı hayatı ciddiye alan her sinemaseverin edinmesi gerek...

TANRILAR VE İNSANLAR

ORJİNAL ADI Des Hommes Et Des Dieux
YÖNETMEN Xavier Beauvois
OYUNCULAR Lambert Wilson,
 Michael Lonsdale, Olivier Rabourdin,
 Philippe Laudenbach
YAPIM/SÜRE 2010 Fransa, 122 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Fransızca
ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

'Akılcılık' eğiliminden
 uzakta gezinen
 atmosferiyle Tanrı'ya
 kucak açan bir
 film bu.

1 990'LARDA CEZAYİR'DE YAŞANMIŞ BİR OLAYI TEMEL ALIYOR "TANRILAR VE İNSANLAR". Cezayir kırsalında bir manastırda yaşayan sekiz (sonlara doğru dokuz oluyorlar) Hristiyan keşişten yedisinin öldürülmesiyle sonuçlanan olaylar zinciri var hikayenin ekseninde. Ancak dönemsel faktörler ya da 'mesele' konusunda belli bir fikir belirtmiyor yönetmen Xavier Beauvois...

Kendilerini Tanrı'ya adanmış olan, mütevazı bir hayat süren, yöredeki köylülerle iyi ilişkiler kurmuş görünen keşişler, aşırıcı dincilerin şiddete dönük baskısıyla yüzleştiklerinde bir 'tercih' yapmak zorunda kalıyorlar ve 'durma'yı seçiyorlar. Bu seçim, hikayenin ruhuna iyice sinmiş olan 'Tanrı sevgisi' motifi'nin bir yansıması gibi duruyor. Buna bir 'direniş' demek mümkün değil, çünkü direnme motivasyonuna sahip değil buradaki din adamları. Sadece içselleştirdikleri 'aşk'ın onları kapıp kavradığı sınırlar içinde kalma içgüdüsüne sahipler ve bu içgüdü'nün peşine takılıyorlar.

"Tanrılar Ve İnsanlar", dinsel referanslarla

ilerleyen hikayesiyle 'mantıksal' çıkarsama yapmamızın önüne geçen bir film. Karakterlerinde de böylesi bir 'akılcılık' eğilimi yok zaten. Tümüyle içe kapanık bir bakışa teslim olduklarından, içinde bulundukları toplumun dinamiklerinden de bihaberler. Hal böyle olunca, yönetmen Beauvois'nın yapmaya çalıştığının altını kolayca çizmemiz de zorlaşıyor. Alabildiğine geniş bir açıdan bakıp bunun bir 'din eleştirisi', keşişleri ölüme sürükleyen de 'dinsel kurallar' olduğu savunulabilir.

Ancak inancın körleştirdiği insanların, bu duruma kendi tercihleriyle düştükleri, dolayısıyla da suçlananın gene 'insan' olacağı da açıktır, din ayrımı yapmaksızın. Son tahlilde, birtakım fikir kırıntılarına sahip görünse de, bunları bir bütüne kavuşturup 'saptama' yapmaktan uzak bir film "Tanrılar Ve İnsanlar". [\[2\]](#)

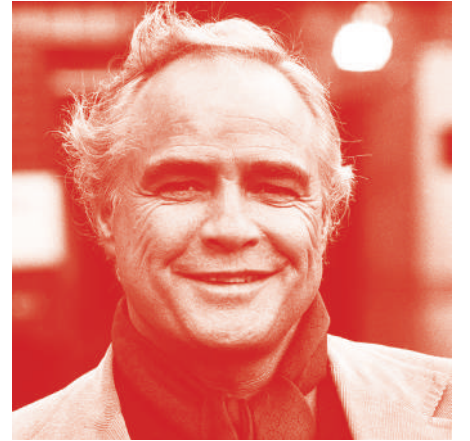
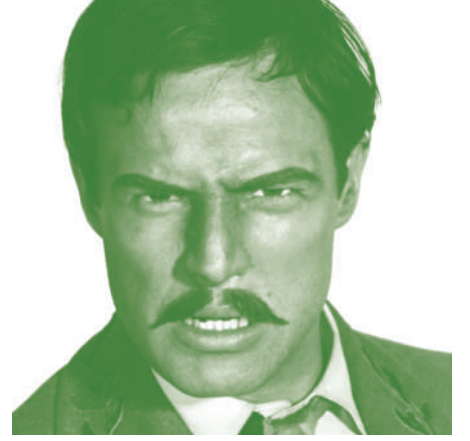
Filmin 'durma' temelli atmosferi, yönetmen tarafından iyi kurulmuş ve dengeli bir şekilde yürütülmüş.

Oyunculuklar iyi, ama hikayenin 'ruhani' boyutu onların becerikli kompozisyonlarını da zedeliyor.

“Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır.”

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

“Sinemayla büyüyenlerin dergisi”
Her ay bayilerde

KAPTAN FEZA

YÖNETMEN Ümit Ünal
OYUNCULAR Hakan Karahan, Meral Okay,
 Ahmet Mümtaz Taylan, Mine Tugay,
 Dila Bölükbaş
YAPIM/SÜRE 2010 Türkiye, 90 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 2.0 DD Türkçe
ŞİRKET Kanal D Home Video

"Kaptan Feza",
 2. Altın Kestane
 Ödülleri'nde Ümit
 Ünal için 'Alarm Zili'
 çaldıran film olmuştu.

ÖNCE BİR HATIRLATMA: YÖNETMEN ÜMİT ÜNAL, "KAPTAN FEZA" NIN 2. ALTIN Kestane Ödülleri'nde 'Alarm Zili'ne değer görülmesi üzerine gayet olgun bir tavır sergilemiş ve açık sözlülükle, "Bütçe azdı, şuydu buydu gibi bahanelerle filmin kötülüğü için kimseyi suçlamadan, sorumluluğu üstleneyim: Benim hatam... Ben o filmi yapamadım, olur sandım, olmadı" demişti. Yani, en iyimser yaklaşımla "özürlü de olsalar severiz çocuklarımızı" diyebileceğimiz, 'hatalarla' dolu bir film var karşımızda.

Artık kirli işlere veda edip bir köye yerleşmek isteyen mafya tetikçisinin, elinde para dolu bir çanta ve yaralı haldeyken İstanbul varoşlarındaki bir eve sığınmasıyla sökün eden olayları izliyoruz "Kaptan Feza" da. İşin püf noktası şudur ki evde, anne-babası cezaevlerindeki ölüm orucu eylemleri ve sonrasındaki 'Hayata Dönüş Operasyonu'nda ölmüş küçük bir kız çocuğu vardır ve bizim tetikçi Ömer, küçük kızın en sevdiği film kahramanı olan Kaptan Feza'yı canlandıran aktörün oğludur.

Ümit Ünal biraz tuhafa kaçan bu konudan bir de aşk öyküsü çıkartmaya çalışarak mucize peşinde koşmuş ama sonuç, kendisinin de kabul ettiği üzere hiç iyi değil. "Bildiğim, bir nevi kurbanız hepimiz" türünden diyaloglarla iyiden iyiye sarkan ya da düpedüz çöken bir senaryo, başta Meral Okay ve küçük oyuncu Dila Bölükbaş olmak üzere filmi kurtarmak için büyük gayret sarf eden oyuncularını da gerçekten 'kurban ediyor'.

Belki ileride o da olur ama şimdilik senaryocularımızın 'varoluşçu bir mafya öyküsü' yazmak konusunda fazlasıyla yetersiz kaldıklarını ne yazık ki iyice gözümüze sokan bir film "Kaptan Feza". Biz yine de tüm samimiyetimizle, pek beğenmeyecek olsanız da seyredin diyoruz... Ümit Ünal'ın bu filmde bile hissedilen sinema tutkusu, bunu hak ediyor çünkü.

Mafyözlerden birinin, "Abla hemşireymişsin, bana bir 'Şışşt!' yapsana..." diye laf atması, iyi espiydi.

Sinemacılarımızın "Leon" ya da "Hayalet Köpek: Samuray Tarzı" kompleksinden bir an önce kurtulmalarının vaktidir.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Hisar Kısa Film Seçkisi 2012

2005'ten bu yana gerçekleştirilen Hisar Kısa Film Seçkisi'nin 2012 seçimleri için başvurular açıldı. Senem Aytaç, Seren Yüce, Serra Yılmaz ve Zeynep Özbatur'dan oluşan jürinin değerlendireceği 2011 yapımı kısa filmler için son başvuru tarihi 20 Ocak 2012...

2 - Pera Film'den "İspanyol Sinemasında Gerçekçilik"

Pera Film, İstanbul Cervantes Enstitüsü işbirliğiyle 7-25 Aralık 2011 tarihleri arasında "İspanyol Sineması'nda Gerçekçilik" programını sunuyor. Antonio Banderas'ın fikrinden yola çıkılarak oluşturulan programda, Luis García Berlanga, Juan Antonio Bardem, Fernando Fernán Gómez ve Carlos Saura gibi İspanya'dan çıkan dünya sinemasının önemli yönetmenlerin filmleri yer alıyor.

3 - New York'lu eleştirmenlerin seçimi Oscar'a doğru 'yön gösterici' seçimlerden biri olan eleştirmenlerin seçiminde New York'lular ilk adımı attı. 2011'in en iyi filmi olarak Michel Hazanavicius'un "Artist"ini (The Artist) belirleyen New York'lu eleştirmenler, Hazanavicius'u da 'en iyi yönetmen' seçti. İran filmi "Bir Ayrılık"sa (Jodaeiye Nader az Simin) 'yabancı dilde en iyi film' oldu bu seçimlerde.

4 - Akbank 8. Kısa Film Festivali 19-29 Mart 2012 tarihleri arasında gerçekleştirilecek festivalin yarışmalı bölümü için başvurular açıldı. 'Kurmaca' ve 'belgesel' olmak üzere iki kategoride yarışacak kısa filmlerin son başvuru tarihiyse 31 Aralık 2011. İki kategorinin kazananlarının 8 bin lirayla ödüllendirileceğini de hatırlatalım.

5 - Gezici Festival'de "Dünya Sineması"

Gezici Festival, "Dünya Sineması" bölümünde önemli festivallerden ödüllerle dönen 10 filmi sinemaseverlerle buluşturuyor. Cannes'da Altın Kamera kazanan "Akasyalar", 'en iyi kadın oyuncu' ödülünü alan "Melankoli", 'en iyi erkek oyuncu' ödülünü alan "Artist", 'en iyi Avrupa filmi' seçilen "Nefes" ve FIPRESCI ödülünü kazanan "Umut Limanı" ile Berlin'den iki Gümüş Ayı'yla dönen "Ödül" ve Locarno'da 'en iyi ilk film' seçilen "Nana", bu bölümde gösterilecek filmler arasında.

AKİ & KATİ

AKI KAURISMÄKI & KATI OUTINEN FİLMLERİ FILMS

3-18 ARALIK / DECEMBER

İSTANBUL
MODERN

3 ARALIK DECEMBER CUMARTESİ SATURDAY	4 ARALIK DECEMBER PAZAR SUNDAY	8 ARALIK DECEMBER PERŞEMBE THURSDAY	11 ARALIK DECEMBER PAZAR SUNDAY	15 ARALIK DECEMBER PERŞEMBE THURSDAY	17 ARALIK DECEMBER CUMARTESİ SATURDAY	18 ARALIK DECEMBER PAZAR SUNDAY
11:00 Eşarbina İyl Bak, Tattana Take Care of Your Scart, Tattana	Hamlet İs Dönyaında Hamlet Goes Business	Juha Juha	Cenneteki Gölgeler Shadows in Paradise	Hamlet İs Dönyaında Hamlet Goes Business	Juha Juha	Kibritçi Kız The Match Factory Girl
15:00 Umut Limanı * Le Havre *	Umut Limanı Le Havre	Gecmiş Olmayan Adam The Man Without A Past	Kibritçi Kız The Match Factory Girl	Eşarbina İyl Bak, Tattana Take Care of Your Scart, Tattana	Aki Kaurismäki Kısaları Shorts by Aki Kaurismäki	Gecmiş Olmayan Adam The Man Without A Past
19:00	Sürüklenen Bulutlar Drifting Clouds	Alacakaranlıkta Işıklar Lights in the Dark	Sürüklenen Bulutlar Drifting Clouds	Sürüklenen Bulutlar Drifting Clouds	Alacakaranlıkta Işıklar Lights in the Dark	Aki Kaurismäki Kısaları Shorts by Aki Kaurismäki
21:00		Kibritçi Kız The Match Factory Girl		Cenneteki Gölgeler Shadows in Paradise		

*Kati Outinen'in katılımıyla *With the attendance of Kati Outinen

SİNEMA

“Öldüren Hatıralar’ın (Spellbound) uyarlandığı kitapta hastabakıcılar bile akıl hastasıydı ve garip şeyler yapıyorlardı. Ben farklı bir şey yapmak, bunu psikanalizle ilgili bir filme dönüştürmek istedim.”

Alfred Hitchcock